

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, organizační jednotka občanského sdružení Děti Země s vlastní právní subjektivitou, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupen JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, Loretánské náměstí 5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 1. 11. 2010, č. j. 118823/2010-TO,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 1. listopadu 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. září 2010, jímž byla podle ust. § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ve věci korespondence mezi Ministerstvem zahraničních věcí a projektem „EU Pilot“ ohledně dálnice D 8.

Žalobce v žalobě namítl nesprávnost výkladu a aplikace ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť v současné době žádný soudní spor mezi ČR a Komisí neprobíhá, nebyla podána žádná žaloba a ESD žádnou žalobu nepřijal a

ani neřeší. Nelze tak tzv. prejudiciální spor spojovat se samotným následným soudním sporem, neboť se nejedná o soudní projednávání ve věci. Komise není soudem národním a ani nadnárodním, ale výkonným. Současné řízení před Komisí a jeho případný výsledek v podobě odůvodněných námitek vůči dálnici D8-0805 zaslaných žalovanému nelze proto považovat za „rozhodovací činnost soudů“.

Za rozhodovací činnost soudů nutno považovat především úkony soudů. Z dikce § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím dále vyplývá, že vyloučeny z poskytnutí jsou pouze informace o rozhodovací činnosti soudů, nikoliv informace, které se k „rozhodovací činnosti soudů“ nějakým způsobem vztahují. Odůvodněné námitky Komise lze pak považovat nanejvýš za dokument, který teprve předchází rozhodovací činnosti ESD, resp. za dokument, který předchází samotnému zahájení soudního řízení. Stanovisko žalovaného k námitkám Komise rovněž s rozhodováním soudů nesouvisí. Ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se tak mohou dovolávat jen soudy a nikoli účastníci řízení. Skutečnost, že povinný subjekt má v držení požadované informace, tak nelze považovat za rozhodovací činnost soudů, která by znamenala omezení práva na informace. Výklad ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím provedený žalovaným je proto nepřipustně extenzivní, resp. účelový.

Stejně tak je to s úvahou žalovaného, že citovanou normu lze použít nejen k rozhodovací činnosti soudů, ale dokonce všech povinných subjektů, neboť není rozhodný povinný subjekt (jeho název či náplň činnosti), ale „činnost vedoucí k takovému rozsudku“. Výsledkem takového velmi širokého pojetí by pak mohlo být to, že každé správní rozhodnutí či téměř každý dokument povinných subjektů by mohl být jimi zneužit prohlášením za důvěrný, neboť by se mohl někdy v budoucnu týkat nějakého soudního sporu. Tento výklad by mohl vést k omezení práva na informace, kdykoli bude jakémukoliv povinnému subjektu libo, neboť jakákoli informace v dispozici povinného subjektu se může stát v budoucnu potenciálně předmětem rozhodovací činnosti soudů, a tedy může být s poukazem na ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta.

Svou žádostí se žalobce domáhal poskytnutí informací, kterými žalovaný jako povinný subjekt prokazatelně disponuje. Sám uvedl, že nedávno zaslal Komisi stanovisko k jejím námitkám. Přitom žalobci je z veřejných zdrojů známo, že Komise proti dálnici D8-0805 přijala stížnost v únoru 2010, v březnu poslala žalovanému své námitky a žalovaný v srpnu 2010 posílá své stanovisko (jde tedy o dva dopisy, které žalovaný v době podání žádosti dne 26. 8. 2010 měl k dispozici). Je tedy zřejmé, že tyto informace měly být žalovaným žalobci poskytnuty - žalovaný není soudem, aby je nemohl podle citované normy poskytnout.

Není také zřejmé, jak by získáním žádaných informací mohl porušit „rovnost zbraní“ a výkonu spravedlnosti, pokud o stížnosti v tzv. prejudiciální fázi rozhoduje Komise a nikoliv žalobce, ten není účastníkem řízení, a v soudním sporu u ESD pak rozhoduje tento soud, kde účastníky jsou Komise a příslušný stát. Získáním informací obou stran je tak „domnělá“ rovnost zbraní zcela zachována. Navíc nejde o důvěrné informace, ale veřejné, neboť se týkají využití veřejných prostředků na stavbu veřejně prospěšné stavby, tj. dálnice D8-0805.

Rovněž výklad Listiny základních práv a svobod žalovaným o tom, že musí mít zajištěno právo na soudní ochranu, jejíž součástí je rovnost účastníků v soudním řízení, takže informace poskytnout nemůže, je nepřipadný (resp. nepřijatelný), neboť jednak žalobce se žalovaným není v žádném soudním sporu a jednak žalovaný žádný spor ve věci dálnice D8-0805 nevede. I kdyby takový soudní spor probíhal, pak rovnost účastníků bude jistě žalovanému zajištěna (jako bude zajištěna v tomto soudním sporu). Navíc koncepce ochrany práv a svobod se netýká žalovaného jako představitele části státní moci, ale týká se fyzických osob.

Dále žalobce uvedl, že ačkoliv mu není dosud znám výsledek soudního sporu žalovaného ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2008, č.j. 11 Ca 2000/2007-57 (byl dne 28. 1. 2009 zrušen NSS), přesto se domnívá, že pro předmětný soudní spor jde o irelevantní argumentaci, neboť žalovaný nedoložil konec tohoto soudního sporu, který by podpořil jeho tvrzení.

Konečně žalobce namítl, že skutkový stav tak, jak byl zjištěn odvolacím správním orgánem v napadeném rozhodnutí, lze shrnout tak, že mezi Komisí a ČR, resp. žalovaným, probíhá šetření v rámci projektu EU Pilot, kde předmětem šetření je dálnice D8-0805 a plnění povinností ze strany ČR, když podle prohlášení žalovaného Komise zahájila správní řízení podle čl. 258 Smlouvy o fungování Evropské unie. Podle článku 258 Smlouvy o fungování Evropské unie má-li Komise za to, že členský Stát nesplnil povinnost, která pro něj ze Smluv vyplývá, vydá o tom odůvodněné stanovisko poté, co umožní tomuto státu podat vyjádření. Nevyhoví-li tento stát stanovisku ve lhůtě stanovené Komisí, může Komise předložit věc soudnímu dvoru Evropské unie. Z uvedeného článku vyplývá, že zahájení správního řízení podle čl. 258 uvedené Smlouvy předpokládá, že Komise má podezření, že členský stát porušil povinnost ze Smlouvy a v rámci správního řízení Komise zjišťuje, zda k porušení došlo a dotčený stát má možnost se vyjádřit před vydáním stanoviska Komise. Následně v rámci správního řízení Komise poskytne členskému státu lhůtu k nápravě nedostatků a teprve pokud členský stát stanovisku nevyhověl, Komise může, ale i nemusí věc předložit ESD. Řízení podle článku 258 Smlouvy o fungování EU tedy není řízením soudním, má povahu řízení správního a v jeho průběhu nelze ani spolehlivě usoudit, že Komise věc ESD předá.

Podle článku 4 bod 2 Nařízení (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejností k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise - neexistuje-li převládající veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

- soudního řízení a právního poradenství
- cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

Je zřejmé, že Evropská unie ve věci přístupu k dokumentům svých orgánů ukládá v porovnání se zákonem o svobodném přístupu k informacím navíc povinné osobě zkoumat u žádostí, které se dotýkají soudního řízení a právního poradenství, váhu veřejného zájmu na zpřístupnění, a nestanoví paušální zákaz dokument zpřístupnit. Ani Společenství samo tak zpřístupnění dokumentů pocházejících ze soudního řízení zcela nevylučuje. Pokud vnitrostátní právní úprava uplatňuje při ochraně dokumentů o rozhodovací činnosti soudů větší přísnost, je namístě, aby aplikační praxe neprováděla svévolný výklad normy za její zákonné hranice. Takový nedostatek žalobce spatřuje v postupu žalovaného v dané věci. Z výše podaného výkladu a srovnání příslušných předpisů Evropské unie, nelze nijak dovodit, že řízení před ESD začíná dříve, nežli

doručením žaloby ESD. Žalovaný tak přesto činí a snaží se extenzivním výkladem ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučit svoji povinnost zpřístupnit podružné informace ze správního řízení a to i za situace, kdy i Společenství samo ve svém nařízení č. 1049/2001 zpřístupnění informací dokonce i ze soudního řízení *a priori* nevylučuje. Co se pak týká žalovaným uváděných rozhodnutí ve spojené věci C-514/07 P, C-528/7 P, C-532/07 P, je zřejmé, že výsledky těchto řízení nelze vztáhnout na zde projednávanou věc z toho důvodu, že ESD posuzoval postup Komise, která zčásti zamítla přístup k písemným podáním, která předložila Komise v rámci některých věcí probíhajících u ESD. O takový případ se však při posuzování žádosti žalobce nejednalo. Řízení EU Pilot není řízením soudním a není jisté, zda v podání žaloby vyústí. Zamítnutí žádosti se tak jeví jako nezákonné a nedůvodné. Postupem žalovaného tak došlo k porušení práva žalobce na informace nesprávným a účelovým použitím ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém stanovisku k výkladu a aplikaci ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že pojem „rozhodovací činnost soudů“ se vztahuje i k činnosti Soudního dvora EU. Je-li pak účelem výjimky podle této normy zájem na ochraně soudního řízení, je na místě tuto výjimku vtáhnout i na fázi prejudiciální, neboť v ní je nutno vymezit předmět možného soudního sporu. Vyjadřují-li se členské státy EU v této fázi k předmětu řízení o porušení unijního práva, de facto se vyjadřují již k samotné žalobě. Nemělo by tedy smysl poskytovat ochranu informacím, obsaženým v žalobě, pokud by se na ně vztahovala povinnost zveřejnit je na základě žádosti třetí osoby v prejudiciální fázi řízení. Výjimka podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se pak vztahuje k povaze informace, nikoliv k subjektu, který ji má v dispozici, takže této výjimky se mohou dovolat i jiné subjekty, než jen soudy. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

K projednání této žaloby vzhledem k její specifičnosti nařídil soud jednání na dne 29. května 2014, k němuž se však žádný z účastníků nedostavil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Pokud jde o otázku včasnosti podání žaloby, soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 11. 2010, přičemž žalobu žalobce odeslal soudu prostřednictvím držitele poštovní licence dne 7. 1. 2011, jak je zřejmé z otisku podacího razítka na obálce. Je tedy nesporné, že žaloba byla podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobci, tedy včas.

Žalobce v žalobě namítl jednak, že výjimky podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se může dovolávat pouze soud, a nikoliv účastník případného soudního řízení, a jednak že informace, o které žádal, se nijak nevztahují k rozhodovací činnosti soudů, neboť se týkají záležitosti, která není předmětem žádného soudního řízení, jelikož ani prejudiciální fáze řízení o porušení unijního práva nemá povahu řízení před Soudním dvorem EU.

Pokud jde o první námitku, soud dospěl k závěru, že na ni lze vztáhnout závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. února 2011, č. j. 8 As

50/2008 - 115, (www.nssoud.cz). V této věci soud rozhodoval o kasační stížnosti ve věci, v níž žadatel žaloval proti rozhodnutí ministra financí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti k Ministerstvu financí o poskytnutí rozsudků soudů ve věcech žalob proti nabyvatelům majetku úplatně převedeným Fondem dětí a mládeže v „likvidaci“ podle zákona č. 364/2000 Sb., jež nenabývaly právní moci. Šlo tedy o případ, kdy žadatel požadoval poskytnutí rozsudků – tj. výstupů z rozhodovací činnosti soudu – po jiném subjektu, než je právě soud. Nejvyšší správní soud v této věci zcela aproboval skutečnost, že Ministerstvo financí se oprávněně dovolávalo citované normy, ač samo není soudem. Na tomto závětu nic nemění ani skutečnost, že citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu bylo rozhodováno především o tom, zda lze či nelze poskytnout rozsudek dosud nepravomocný (podrobněji k tomu viz nálezn Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09). Z judikatury k této věci tedy podle názoru Městského soudu v Praze vyplývá, že výjimku podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím může použít i ten povinný subjekt, který není soudem. Nelze tedy žalovanému nijak vytknout, že aplikoval tuto normu, ačkoliv soudem není.

O námitce, že požadované informace se nijak nevztahují k rozhodovací činnosti soudů, neboť ani prejudiciální fáze řízení o porušení unijního práva nemá povahu řízení před Soudním dvorem EU, pak soud uvážil takto:

Druhově shodnou žalobou se Městský soud v Praze zabýval již dříve, když rozsudkem ze dne 23. 9. 2008, č. j. 11Ca 200/2007 – 57, zamítl žalobu, v níž byly uplatněny v podstatě shodné žalobní námitky, jako ve věci nyní projednávané. Citovaný rozsudek byl sice posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, ovšem nikoliv proto, že by byly shledány nesprávnými právní závěry městského soudu ohledně povahy komunikace mezi Českou republikou (žalovaným) a Komisí EU, při němž Komise požadovala od členského státu podání odůvodnění stanovisko k věci, v níž shledává možné porušení Smlouvy o přistoupení. Soud má tedy za to, že nic nebrání tomu, aby stanoviska, jež zaujal 11. správní senát městského soudu, byla použita i v aktuálně projednávané věci, a to nikoliv snad proto, že by citovaný rozsudek měl závaznou povahu, ale proto, že závěry v něm vyjádřené se jeví zákonnými a přiměřenými věci.

Soud tedy především dospěl k závěru, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vykládat tak, že činnost nadnárodních soudů, do jejichž jurisdikce Česká republika v důsledku přistoupení k Evropskému společenství nepochybně patří, toto právní ustanovení plně zahrnuje. Tento závěr vyplývá z toho, že orgány České republiky i další subjekty, vůči nimž rozhodnutí nadnárodních soudů směřují, jsou rozhodnutími těchto soudů vázány stejně jako rozhodnutími soudů vnitrostátních. Soudní dvůr EU je na základě Smlouvy o přistoupení národním soudem ve výše uvedeném smyslu a jedním z druhů rozhodovací činnosti tohoto soudu je právě řízení o porušení Smlouvy. Městský soud v Praze tak má za to, že rozhodovací činnost Soudního dvora ES včetně řízení o porušení Smlouvy je rozhodovací činností soudů i ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. I na tuto rozhodovací činnost Soudního dvora ES se proto vztahuje povinnost neposkytnutí informace ve smyslu uvedené normy.

Soud se dále ztotožnil s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, totiž že komunikace mezi Českou republikou a Komisí je součástí řízení o porušení Smlouvy o

fungování EU, tedy že je prejudiciální fází tohoto řízení. Jak je zřejmé z unijního předpisu (článku 226 Smlouvy o založení ES), jednotlivé fáze řízení o porušení Smlouvy spolu tvoří vzájemně provázaný celek, kdy cílem formálního upozornění a odůvodněného stanoviska je vymezit předmět sporu, přičemž žaloba a tyto dokumenty musí být založeny na identických důvodech. Uvedená provázanost znamená, že pro fázi odůvodněného stanoviska vyžaduje právní rámec úpravy tohoto institutu ještě vyšší míru preciznosti a koherence s navazující žalobou, a že účelem této úpravy je poskytnutí členským státům dostatečný prostor k tomu, aby se mohly k namítanému porušení komunitárního práva vyjádřit a aby tím bylo zajištěno jejich právo na spravedlivý proces ve smyslu. Z uvedeného má soud za rozhodující, že jestliže musí být žalobní důvody přesně vymezeny již v prejudiciální fázi řízení a žaloba se od nich nemůže žádným způsobem odklonit, vyjadřují se tak členské státy již v této fázi řízení *de facto* k samotné žalobě. To znamená, že v případě, kdy se žalobce domáhá poskytnutí informací, obsažených v odůvodnění stanoviska, domáhá se v konečném důsledku právě těch informací, které mohou být detailně obsaženy v žalobě, to vše za situace, kdy vlastní řízení ve druhé fázi dosud ani nezačalo. Tím spíše je tedy zapotřebí ochránit uplatněním výluky z informační povinnosti informace, týkající se prejudiciální fáze řízení o porušení Smlouvy, když tuto fázi je třeba chápat jako neoddělitelnou součást fáze judičiální. Z tohoto důvodu se i Městský soud v Praze přiklonil k názoru žalovaného, že je zapotřebí poskytovat dokumentům, vznikajícím v první fázi dotčeného řízení, stejnou ochranu, jako ve fázi judičiální, neboť důsledky opačného výkladu by vedly k možnému porušení práva účastníků tohoto řízení na spravedlivý proces. Tím by došlo k ohrožení účelu, který je ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím sledován.

Městský soud v Praze proto neshledal důvodnou námitku žalobkyně, spočívající v tvrzení, že řízení v tzv. prejudiciální fázi, tedy v řízení, v němž Komise požaduje od členského státu podání odůvodnění stanovisko k věci, v níž shledává možné porušení Smlouvy o přistoupení, je samostatným řízením, které nevykazuje znaky soudního řízení. Městský soud v Praze ve shodě se žalovaným považuje za nezbytné vykládat předmětné ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím tak, že zahrnuje celé řízení o porušení Smlouvy, tedy včetně tzv. prejudiciální fáze řízení, vedené před Komisí ES. Tento názor vyplývá nepochybně i z žalovaným aplikovaného právního předpisu vnitrostátního, tedy ze zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož účelem výjimky z informační povinnosti, týkající se rozhodovací činnosti soudů, je zájem na ochraně soudního řízení jako takového. Ochrana působí jednak vůči soudnímu orgánu, kdy tímto ustanovením je chráněna nezávislost soudů jako orgánů státní moci, na druhé straně však ochrana působí i ve prospěch účastníků soudního řízení, především před nežádoucími okolními vlivy včetně vlivu ze strany veřejnosti. Účelem výjimky z obecné zásady přístupu k dokumentům, týkajících se ochrany soudního řízení, je zejména zajistit dodržování práva každého na to, aby byl spravedlivě vyslechnut nezávislým soudem. Jedná se o důvody, pro které lze vyžadovat, aby v zájmu řádného výkonu spravedlnosti byly z přístupu veřejnosti vyloučeny spisy účastníka řízení, předložené soudními orgány, a to až do doby, než argumenty v nich obsažené se stanou předmětem projednávání před soudem. Účastníci řízení mají právo hájit své zájmy nezávisle na jakémkoli vnějším vlivu, zejména ze strany veřejnosti. Řízení o porušení Smlouvy je typově řízením, z jehož právní úpravy je zřejmé, že jednotlivé fáze řízení o porušení Smlouvy spolu tvoří vzájemně provázaný celek, jak je vyloženo výše.

Městský soud v Praze na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného správního úřadu v prvním stupni nejsou v rozporu se zákonem v důsledku nesprávného právního posouzení žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žalobce se domáhal poskytnutí informací z komunikace mezi Českou republikou a Komisí, která se odehrávala v rámci projektu EU Pilot, což je „...relativně neformální řízení, které slouží k objasnění, popř. řešení situací, u nichž Evropská komise shledává možné porušení unijního práva ze strany členského státu. Toto řízení předchází (až na několik výjimek) všem věcným řízením o porušení unijního práva.“ (<https://isap.vlada.cz/homepage.nsf/esdpp>). V projednávané věci je tedy nesporné, že sice neprobíhalo žádné soudní řízení před Soudním dvorem EU, kterého by se komunikace mezi Českou republikou, reprezentovanou žalovaným, a Komisí v záležitosti možného porušení unijního práva ze strany České republiky týkala, avšak stejně je nesporné, že šlo o komunikaci v rámci prejudiciální fáze řízení o porušení Smlouvy, na kterou potenciálně mohla navázat fáze řízení před Soudním dvorem EU, se zcela totožným předmětem řízení, takže zpřístupnění dokumentů, týkajících se stadia šetření během jednání mezi Komisí a členským státem, by mohlo narušit řádný průběh řízení o porušení povinnosti. Požadavek důvěrnosti procesních písemností, nezbytný pro dosažení cíle tohoto soudního řízení, musí být předmětem ochrany do doby, kdy se Soudní dvůr vysloví k případné existenci dotčeného nesplnění povinnosti a kdy je celý procesní postup dovršen. Soud proto uzavírá, že na informace o řízení pro porušení Smlouvy i ve fázi zaslání odůvodněného stanoviska Evropské Komise lze aplikovat výluky z informační povinnosti podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť typově se jedná o řízení před soudním orgánem, v němž je povinný subjekt poskytnutí požadovaných informací oprávněn odepřít, a to i jde-li o informace generované v tzv. prejudiciální fázi tohoto řízení.

Městský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová